

УЛОГА ЕЛЕКТРОНСКИХ МЕДИЈА У МИСИЈИ ЦРКВЕ

СВЕШТЕНИК ДРАГАН ЈАКОВЉЕВИЋ, ПЕТНИЦА

Једно од главних питања у цркви је њена мисија у свету. Христос је заповедио својим ученицима , пре него што се вазнео на небо: " Идите , дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, учећи их да држе све што сам Вам заповедио; и , ево , Ја сам са вама у све дане до свршетка века. Амин!" (Мт. 28. 19 -20) . Ове речи упућене апостолима постале су императив цркве и њен задатак у свим временима до свршетка века . Мисија missio [1]– послање или свештеноапостолство, представља један од главних облика њеног служења и она уједно представља тајну ширења благодатне светлости у непросвећеном свету " И видело се светли у тами и тама га не обузе" (Јн. 1,5).

Свети Апостоли су се уподобљавали и угледали на Христа који их је припремао за проповед и наоружао благодатном силом преношења благе вести и исцељења (Лк. 10. 1 -9) , јер благодатни живот цркве почиње од педесетнице (Дел. 2) када они крећу у свет да проповедају Јеванђеље. У почетку је то била усмена проповед и казивање догађаја из Живота Христовог , али се касније јавила потреба да се сви ти догађаји запишу, те су Јеванђеља ,затим Дела Апостолска , посланице Светих Апостола , први мисионарски списи који су писани са намером да се саопшти - пренесе Блага вест о Царству Божијем, о Васкрсењу. Нису само апостоли просто преносили, препричавали предходне догађаје , већ су их својим животом и сведочили , наоружани само благодаћу Божијом пронели су име Христово свим народима трпећи при том разна мучења , прогоне , тамнице по речима Светог Апостола Павла " Свима сам био све да како год кога спасем " (1 Кор. 9, 22). Црква је апостолска не само просто по своме наслеђу, већ и по томе колико је ревносна да проповеда јеванђеље , колико се стара о својим члановима и како их васпитава , да би они били " сведоци (Христа) и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и све до краја земље" (Дел. 1.8). Васкрсење као темељ цркве представља и основу мисије цркве у целој васељени и можемо рећи да од момента Васкрсења Спаситељевог и почиње мисија цркве. Заповест о томе да је Њему дата свака власт " и на небу и на земљи " (Мт. 28. 18) потребно је било објавити "сваком створењу" (Мт. 10,15). Као што смо видели проповед Јеванђеља и старање о словесном повереном стаду јесте уствари мисија Цркве Христове, она је заснована на личности истинског Пастира Христа и на његовом учењу и духовном руковођењу. Мисија цркве има иза себе хиљадугодишње искуство посведочено од стране многобројних проповедника и подвижника, који су руковођени Пастирначалником Христом и следејући Њему , били очински пуни љубави и бриге за поверено им стадо. Њихово искуство служења и проповедања јесте за нас данас неисцрпна ризница која треба да послужи као ослонац и руководство у одговорном служењу. Следејући Христу они су увек били на челу заједнице верника , духовно их назидавали у молитвеном општењу са Богом посредством Светих тајни а нарочито Свете Тајне Евхаристије где се и пастир и служитељи тајанствено сједињују са Богом. Овакаво схватање мисије Цркве Христове имало је за последицу да су дванаест рибара простих људи , пронели Јеванђеље Христово по свој Васељени. " Тако да се светли светлост ваша пред људима, да виде ваша добра дела , и славе Оца вашег Који је на Небесима " (Мт. 5, 16). Ово је образац живота сваког проповедника и служитеља , јер пример благочестивог живота представља основу мисионарског

служења и обавезу сваког хришћанина. Отуда су проповедници увек имали благу и приступачну реч, знали су да су само сарадници Божији на делу просвећења и спасења света и човека, поље њихове борбе јесу била срца оних који слушају и на тај начин су се борили са кнезом таме, " У свету се ђаво с Богом бори, а поље битке су – људска срца " [2] али је проповедник спреман и живот свој положити за своју паству и многобојни су примери страдања из живота апостола и мисионара. " Опит духовног руковођења словесних оваца, предат нам је у аманет од богомудрих наставника, побуђује нова поколења пастира да следе њихов пример – да се ревносно моле за своју паству, очински је воле ... Да заједно са Божијим чедима преживљавају невоље и тешкоће да се радују њиховим успесима.. "[3]

Црква располаже са неисцрпним искуством Светих Отаца на пољу мисионарске делатности и ако је проповедник, свештенослужитељ, свестан своје непрекидне везе са Благодатном Пуноћом Цркве он само сведочи и учи " очувању јединства духа у савезу мира " (Еф. 4,3). Међутим савремени свет отвара и нека нова питања за проповедника, на која треба промишљено и у Духу Цркве дати одговор. Последњих деценија двадесетог и почетком двадесетпрвог века заједно су са спољним слободама дошле и саблазни које успављују душу људску греховним задовољствима те савременом човеку дају безброј могућности и представа о лагодном животу у новом потрошачком друштву. У таквом окружењу неопходна је мисија Цркве која ће јасно и недвосмислено да разликује лаж од истине, да осећа патње и потребе савременог човека, да проповеда јеванђелски закон и разобличава грех и неправду " са сваким дуготрпљењем и назидањем " (2 Тим. 4, 2)

Црква се под изговором секуларизације друштва не сме и не може затворити унутар себе и гледати на данашњи свет као нешто што јој је страна, већ мора ићи у сусрет људима, да враћа наду на спасење онима који су је изгубили, даје одговоре на свакодневна питања, да буде истинита светлост " Која светли у тами, и тама га не обузе " (Јн. 1,5). Одувек је мисија цркве била наставак Христовог земаљског служења и удео у живом присуству Његовом у свету изражене у речима " Као што Отац посла Мене и ја шаљем вас (Јн. 20, 21), тако је Црква позвана да сведочи Христа којој је Он глава, јер све што чини кроз њу, Господ Чини. " Тако да наша главна брига није шта предузети, већ како бити живи сведок Господњег присуства у свету "[4]

Обавеза је Цркве да користи све могућности које су јој дате, средства савременог света ради ширења Јеванђеља. Нове савремене технологије (електронски медији) које су доживеле експанзију у нашем времену телевизија, радио, интернет, представљају велики изазов за мисију цркве. Правилан, јединствен приступ овим средствима са тачно одређеним смерницама даје небројене могућности (особито када говоримо о интернету), да се реч Божија чује " од једног краја до другог краја васељене "[5].

Црква је све присутнија у медијима не само штампаним већ и електронским. Црквени радио, телевизија, интернет презентације Помесних цркава, епархија па и парохија само су показатељ да се и на другачији начин може сведочити присуство Божије у овоме свету, а притом не нарушавајући ништа од свога учења. О употреби савремених технологија у Цркви, као и о Њеној све већој присутности у свакодневном животу има опречних мишљења оних који би под видом

секуларизације затворили цркву у њу саму а веру свели на приватну ствар, јер се Глас цркве присутан у народу супроставља њиховим жељама и хтењима . Својим све већим присуством и на овом пољу "електронске мисионарске делатности ", црква сведочи да " Благоразумна употреба појмова и ствари рађа целомудреност, љубав и знање, а неразумна распусност, мржњу и незнање." [6]

ЦРКВА И ЕЛЕКТОНСКИ МЕДИЈИ

Историјски преглед

Када говоримо о присутности цркве у електронским медијима, мислимо на њено активно учествовање у њима, а оно је свакако везано за радио програм. На простору бивше Краљевине Југославије почетци радио програма везују се за период између двадесетих и тридесетих година прошлог века. Емитовање радио програма на нашим просторима везује се за Радио Београд, тога 24. марта 1929. године у згради Српске академије наука и уметности тачно у десет часова протојереј Никола Божић, осветио је просторије у којима ће се емитовати радио програм [7]. Од самог почетка емитовања у своме програму Радио Београд је имао емисије религијске садржине, али је незаобилазно било преношење Свете Литургије из Саборне цркве и из цркве Светог Марка. Те исте године је успостављена жична веза са две институције, које је Радио Београд сматрао за најреферентније за његов рад, са Народним Позориштем и са Саборном црквом.

Тако да од те 1929. године на Радио Београду су слушаоци могли чути пренос службе из Саборног храма недељом и о великом празницима, репортажу са полагања камена темељца за храм Светог Саве на Врачару, предавања о пригодним темама, свакако преносила су се и дешавања из унутрашњости земље а не само из Београда. Од 1941. свакодневно су се на таласима овог радија тачно у дванаест часова могла чути, наизменично звона са Саборне цркве и са Опленца. Овде треба напоменути да су исто тако биле заступљене и друге верске конфесије, као римокатолици и мухамеданци, чији су се верски садржаји преносили таласима Радио Београда. [8]

У послератном периоду тешко је говорити, у ствари не може се говорити о присутности Цркве у медијима, барем не на просторима бивше СФРЈ, осим у негативној конотацији од стране тоталитарног атеистичког режима. Црква је стављена на маргину друштва а вера је постала приватна ствар, чак су и штампани црквени медији пролазили цензуру и били доступни само у храмовима. Међутим ван домашаја ових режима у којима су се нашле Српска, Руска, Румунска, Бугарска, Грчка Црква, долази до постепеног преласка са радија на телевизијски програм, што ће касније само помоћи да лако прихвате и увиде значај и нових информационих технологија – интернета.

Присутност Цркве у медијима

Тек пред крај прошлог века заједно са националним освећењем и обновом свести долази до постепеног помињања цркве у медијима. Садржаји верске конотације полако али сигурно почињу попримати легитимитет у свим радијским и телевизијским програмима, што је како је и

било очекивати , изазавало опречна мишљења. Наиме, морамо приметити да се данас могу чути и приговори цркви како је све присутнија у јавном животу , да се дотиче питања која се не тичу ње саме , односно њеног уређења, да је за државу која је проевропски орјентисана сарадња са црквом изузетно погубна [9].

Овакав став заузимају они који гледају на Цркву као на највећу препреку у спровођењу својих идеја у оквирима овога света. Позивајући се на секуларизам они сматрају да је вера потпуно приватна ствар те да је Црква слободна чинити и радити али само унутар себе саме , без икаквог уплитања у горућа друштвена питања, а верници – Црква немају ни право да се уплићу у јавни живот .Присталице оваквог мшљења се позивају на закон, односно на члан 11 Устава Србије којим је дефинисан однос Цркве и државе и где се каже да су " Цркве и верске заједнице одвојене од државе"[10] . Ипак евидентно је све веће присуство Цркве у медијима, поготово у електронским , мада знатно је више оних који говоре о Цркви и проблемима са којима се сусреће , него што је то само Њено присуство. По речима Епископа Јегарског Г. Порфирија , Цркви је " потребно да има простор у електронским медијима и то јавним, унутар којег бисмо ми сами о себи по савести сведочили . Напомињем да се у овој држави 95% становништва изјаснило да верује у Бога. Природно је да овај проценат грађана који својим порезом између осталог финансијски издржавају медије , имају право на програме са верским садржајима".[11] Медији су плод људске цивилизације и Црква је позвана да својим ставом и учешћем да позитиван садржај овом продукту човечанства. Она је позвана да учествује у свакодневном животу својих чланова а уједно медији пружају могућност да Црква изађе из саме себе и и проповеда Јеванђеље на један нови начин који је приступачан широком аудиторијуму следећући Христову заповест " Идите, дакле и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, учећи их да држе све што сам Вам заповедио" (Мт.28, 19) . Данас је Српска Црква све више присутна у животу својих верника посредством Црквених медија (радија и телевизије) а и све је већи број веб сајтова , који већим делом врше информативну функцију . Од 2008 .године наша Црква има дозволу за рад две црквене телевизије Тв. Логос на подручју Трстеника и Тв. Беседа на подручју Новог Сада, Осим тога у оквиру СПЦ добијено је и 11 дозвола за црквене радио станице. То су Радио Слово љубве (Архиепископија београдско-карловачка - Београд), Радио Глас (Нишка епархија – Ниш), Радио Искон (Врањска епархија - Врање), Радио Златоусти (Шумадијска епархија - Крагујевац), Радио Логос (Жичка епархија - Трстеник) Радио Милешева (Милешевска епархија - Пријепоље) Радио Источник (Ваљевска епархија - Ваљево) Радио Тавор, Радио Беседа, Радио Благовесник и Радио Славословље (Бачка епархија у Бачкој Паланци, Новом Саду, Сомбору и Суботици). Римокатоличка верска заједница добила је дозволу да на територији Србије организује пет радио станица. Све оне носе назив Радио Марија и део су мреже ове велике медијске куће а налазе се у Лесковцу, Пландишту, Новом Саду, Сомбору и Суботици. У пар случајева (Суботица и Сомбор) ради се о такозваном тајм-шерингу то јест подели програма између православне и католичке радио станице на истој фреквенцији.

Црквени медији, као потреба Цркве

Оснивање Црквених медија није усупротности са унутрашњим уређењем и прописима Цркве већ је овај начин ширења (мисије) пожељан. Устав СПЦ у члану 108. став 3 „упућује и ободрава свештенство и народ да оснују и организују религиозно-добротворне, духовно-просветне, родољубиве и уопште корисне установе за напредак вере и морала у народу.”[12] У члану 69. који одређује делокруг Светог архијерејског сабора, ставу 2 каже се да Сабор „уређује унутрашњу и спољашњу мисију Цркве ради утврђења, одбране и ширења православне вере и чистоте хришћанског морала; установљава за то потребне органе и оснива потребне заводе, установе и удружења.”[13] Свети архијерејски синод чланом 70. овлашћен је да се „стара о ширењу православне вере и руководи пословима унутрашње и спољашње мисије.”[14] Став 8 овог члана једини се конкретно односи на информативну делатност. Њиме се регулише да Свети архијерејски синод „бира уредника и управља службеним листом Српске православне цркве и другим званичним издањима”[15]

И поред горе наведених реализованих пројеката и отаврања црквених медија држава и даље сврстава Цркву у делокруг цивилних делатности односно невладин сектор. Она дозвољава Цркви да има савремена средства комуникације и информисања али само на локалном нивоу. Каква је будућност тих медија умногоме зависи и од сарадње са лаколаном влашћу која није регулисана никаквим документима већ је препуштена слободи воље .

Отуда је сасвим оправдан став Епископа Порфирија када каже да је " Право Цркве да захтева од државе простор у јавним радио – дифузним сервисима , и да Православље треба да има , уколико је могуће своју телевизију и свој радио"[16] Црква би тада имала свој медијски простор који би самостално уређивала и промовисала своје вредности и избегла би садашњу позицију некога ко се брани од разних клевета и напада издајући саопштења и интервијеу , другим сервисима. Јединствена радио и телевизија Српске Цркве пружила би могућност да се свако ко је заинтересован укључи, погледа и расуди о свим питањима која га интересују , добивши одговор од оних који имају искуствено сведочење Јеванђеља. Покушаћемо да у кратким цртама изнесемо разлоге о оправданости потребе оваквог јединственог сервиса а то су:

1. Једина слика стварности у овоме времену јесте она која се објави у медијима , тако ако нешто није објављено ,поставља се питање да ли се и десило или у крајњој линији да ли уопште постоји? Хтели ми признати или не, реалност је да медији претендују да створе слику онакву каву желе представити народу а све што је ван те виртуелне реалности престаје да буде " истина" .
2. Многобројни ставови Цркве се по разним медијима само делимично објављују или чак кривотворе , извлачећи из контекста па све добија другачији смисао. Сведеоци смо разних извештача који су " блиски круговима Цркве" али су анонимни, и сви они сведоче или бране ставове Цркве , док Ње саме нема.
3. Сама Црква има потребу да обавештава своје вернике о догађајима који су се десили или предстоје а не да о томе извештавају други не ретко извитоперујући и кривотворећи саопштења и догађаје.

Јединствен медијски систем Цркве који би добио националну фреквенцију представља један нови мисионарски изазов како на кадровском, методичком и креативном пољу рада, тако исто и са суочавањем са јавним мњењем и притисцима који ће надолазити као што је то и данас случај са епархијским средствима информисања, радиом и телевизијом на локалном нивоу.

Црква и савремени видиви комуникације (интернет)

Као што смо видели Црква се још у потпуности није интегрисала, није задобила свој јединствен медијски простор, мислимо на радио и телевизију, а пред њом се отвара нови вид савремене комуникације, који свакако превазилази националне и државне оквире, а то је интернет. Предности интернета су што је он доступан свима у свету, првенствено му је окренута и свакодневно га користи млађа популација, као и лак приступ информацијама на њему. Свакако интернет представља велики потенцијал као главно мисионарско средство Православне Цркве у новом миленијуму.

Однос Цркве према савременим медијима – интернету, могли бисмо да окарактеришемо као "критички, али у смислу плодне критичке синтезе, а не неплодног критицизма. Информационе технологије се, стога, не прихватају или одбијају као такве, већ се указује на њихову правилну односно погрешну употребу, али не са техничког аспекта". [17] Из наведеног се види да се Црква не противи новом виду комуникације, већ има критички став према могућностима које човечанству пружа разноликост, као и брз приступ информацијама које могу утицати на промену односа према свету и човеку, односно, које могу трансформисати живот модерног човека. Међутим, Црква је позвана да и овај медијски простор осмисли и да укаже на све штетне последице које може донети, као и на смислено коришћење ове врсте медија. Можда је овде умесно поменути изјаву Блаженопочившег патријарха московског и целе Русије Алексеја II: "Велику помоћ проповеди Јеванђеља представљају повећане информационе могућности и отворености различитих слојева нашег друштва према Цркви. У тим условима пастир је призван да са посебном ревношћу сведочи о Истини, разобличава грех и неправду" [18], поводом отварања конференције "Пастирство: традиције и савременост. Ка стогодишњици упокојења Светог Јована Кронштанског". Вероватно да је из оваквог става Руске Цркве и њеног односа према интернету проистекла идеја и створен је један портал – простор на интернету на адреси христијанство.ру, који има тенденцију обједињења свеправославне тематике која постоји на интернету, и који представља неку врсту "информационе оазе или смернице ка страницама православне тематике" [19]. Црква је све присутнија на интернету и полако осмишљава своју мисију на њему, мада је досадашње искуство, иако је мало, показало да ипак наступ на овој врсти медија мора итекако бити осмишљен, строго критички, методолошки а и технички исправан. У даљем излагању покушаћемо да укажемо на запажене недостатке у православном интернету, односно интернет презентацијама, као и могућностима које интернет може понудити Православној Цркви данас.

Проблеми савременог православног интернета

Свакодневно се на интернету појављују нови садржаји, странице са верским – православним садржајем. Разноликост информација, као и количина која се тренутно може пронаћи на интернету, сведочи да православна тематика (у сегменту некомерцијалних сајтова), слободно можемо рећи, превазилази све садржаје који се тренутно могу видети на интернету. Са квантитетом свакако се поправља и квалитет истих. Међутим, оно што се да приметити јесу проблеми који су решиви а који свакако умањују квалитет сајтова православне садржине.

Главни уредник православног портала " Православље и мир" Ана Данилова, је у свом извештају о раду православног интернета изнела примећене недостатке уређивачке политике као и самог понашања корисника православних сајтова, те ћемо овде изнети њена запажања, која се свакако тичу Цркве уопштено па и са наших простора.

- Понашање православних - мирјана и свештеника на интернету;
- Неодговарајући пројекти на интернету;
- Индивидуализација и неумешност сарадње аутора пројекта;
- Појава лажних православних сајтова и преваре
- Застој у развоју;[20]

Корисници форума, уредници и учесници на сајтовима који садрже православно тематичку, треба, првенствено да имају у виду мисионарски аспект Цркве као и то да је поштовање другог као и познавање закона полемике и реторике основни предуслов за задобијање пажње слушаца, стицање поверења. Неспремност за дијалог и јаке речи, истицање себе и свог става несумњиво воде у још дубљи раздор између саговорника. " Нажалост дешава се да ми понекад, ослепљени самољубљем које покушавамо да поистоветимо са вером, занемарујемо другог "[21]. Свакако да могућност коју нам пружа интернет треба користити за сведочење Јевађеља а не за личне ставове које заступамо, јер како ћемо представити себе, највећим делом зависи од нас самих.

Овде треба напоменути да корисницима, односно посетиоцима сајтова, није увек лако разграничити личне ставове појединаца (ако су они свештеници) од става Цркве по неком питању. Утолико се више мора пазити шта, о коме и о чему говоримо – саопштавамо, као и у име кога то говоримо. О томе говори и Патријарх Кирил када каже: " Многи су људи спремни да мишљење свештеника поистовете са мишљењем целе Цркве "[22], наравно не упуштајући се дубље у саму анализу изјава, као и стручности онога који говори. Овде треба напоменути да постоји велики број текстова, форума, истраживања, која се тичу питања односа Цркве према биоинжењерингу, информационим технологијама, научним истраживањима итд. Смемо се усудити да кажемо да је исправно прихватити само саопштења или радове људи који су стручни у својим областима и располажу објективним чињеницама као и искуством у свом раду. Последице оповргавања научних истраживања или доношења погрешних закључака којим ће навести и друге

да суде тако, јесте велика опасност за мисију Цркве. На таква питања Црква треба да одговори званичним саопштењима, као званичним ставом „којим би јасно дефинисала свој однос према питањима савременог друштва.“ Основи социјалне концепције Руске Цркве”[23], јесте одговор који је Руска Црква изнела као свој званични став према актуелним питањима данашњице, а који треба да служи “као руководно начело за синодске институције, епархије, манастире, парохије и друге канонске црквене установе у њиховим односима са световном влашћу, различитим удружењима; средствима информисања”[24] Овакав начин јединственог става који је званични став Цркве представља исправан начин наступа и ограђивања од индивидуалног мишљења који може довести до погрешног закључка о односу према неком питању.

Још један сегмент на интернету може нанети велику штету мисији Цркве а то је проблем индивидуализације црквених информативних сајтова. Поред званичног сајта Српске Православне Цркве, постоје и други самостални сајтови епархија, парохија, манастира, црквених општина, радија итд. Не треба замерати на оваквој појави до сада јер је свако према својим могућностима, у различито време покретао интернет презентацију. Међутим, ово отвара и једну другу негативну страну интернета, а то је да свако може себе представити као неку Епархију, манастир, парохију притом користећи само име СПЦ као псеудоним за уношење немира у народ, лажних изјава, догађаја, па чак и апела за прикупљање помоћи [25].

Спречавање оваквих нежељених појава које само штете Цркви, могуће је једино ако би се на нивоу једне помесне Цркве, у овом случају СПЦ, објединили постојећи садржаји на једном порталу као званичној интернет презентацији СПЦ. Јединствен наступ на интернету свих црквених канонских институција, представљао би значајан допринос обједињењу православља на интернету и испуњавања мисионарске заповести да се “ све састави у Христу што је на небесима и на земљи” (Еф.1,11).

Интернет као средство за мисионарску делатност

Као што смо напоменули велика распрострањеност и свакодневно коришћење интернета, већином млађе популације, његова практична примена у свакодневном животу, велики број садржаја, чини га најмасовнијим средством комуникације савременог друштва. Овакву могућност коју пружа овај медиј; Црква треба да осмисли својим присуством на њему у циљу ширења имена Божијег “ сваком створењу” (Мт. 10,15). Присутност Православља на интернету је свакодневно све већа, а и различит је дијапазон материјала који се пружа посетиоцима. Све ово требало би да нас охрабрује и подстиче на даљи рад и осмишљавање даљег деловања у циљу послања које је наш императив, “ Као што Отац посла Мене и ја шаљем вас (Јн. 20, 21), тако је Црква позвана да сведочи Христа којој је Он глава, јер све што чини кроз њу, Господ Чини. “ Тако да наша главна брига није шта предузети, већ како бити живи сведок Господњег присуства у свету ”[26] Ово нас упућује на то да православни медији, па и интернет, никако не смеју постати само информативни, јер онда иако пружамо информације, и проповедамо Христа а не позивамо на дело љубави и на веру која је делатна и која се остварује у овоме свету овде и сада, онда ћемо сами себе свести на чисто информативни сервис, који не позива на учешће у благодатном животу у Христу и који се не стара о свакој души са сваким дуготрпљењем и назиданјем(2Тим. 4, 2).

Интернет пружа могућност да се посетиоци православних сајтова укључе у дијалог на разним форумима , да постављају питања, добијају одговоре, чак и да разговарају лично са свештеником – духовником. Редовно обнављање садржаја од стране администратора унеће свежину на страницу и заинтересовати посетиоце, сведочења савременика о искуственом животу у цркви, затим,обједињавање сличних пројеката са православном тематиком отвара све више могућности ширењу Цркве, која у свету подела и конкуренција, треба да буде јединствена, и своју мисију врши као "Једна Света Саборна и Апостолска Црква"[27]

ЗАКЉУЧАК

Црква је одувек вршила мисију ширења Јеванђеља од апостолског времена до данашњих дана, без обзира на историјске околности , Она је увек била видело које се " светли у тами и тама га не обузе" (Јн. 1,5).Сасвим је неоправдана тврдња неких да смо ми (Црква) чувари истине, и да је сведочимо самом чињеницом нашег постојања. Да су апостоли наступали после празника Педесетнице са оваквим размишљањем, да су остали у Јерусалиму ,тешко би ко ван њега и чуо за име Христово. Његове речи " Идите , дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, учећи их да држе све што сам Вам заповедио; и , ево , Ја сам са вама у све дане до свршетка века. Амин!" (Мт. 28. 19 -20) . Ове речи упућене апостолима постале су императив цркве и њен задатак у свим временима до свршетка века. Ми смо данас позвани да испуњавамо ову Христову заповест користећи само богато мисионарско искуство Цркве сведочећи не само речима већ и животом наше послање , сећајући се речи Св.Апостола Павла:" Свима сам био све да какогод кога спасем" (1Кор.9,22).

Савремене технологије а посебно савремени видови комуникације, радио, телевизија, интернет јесу средства која пружају могућност проповеди Јеванђеља " од једног краја до другог краја васељене "[28]. Чињеница да су у наше време пољуљане моралне вредности, искривљена слика стварности а човек уљуљан у греховну самодовољност,чини мисију Цркве још неопходнијом како према спољном свету, тако исто и према својим члановима над којима мора да бди и да их духовно руководи дајући смисао постојања света и човека не заборављајући притом на речи Христове:

" Тако да се светли светлост ваша пред људима, да виде ваша добра дела , и славе Оца нашега Који је на Небесима " (Мт. 5, 16).

Драган Јаковљевић

протонамесник, Петница

ЛИТЕРАТУРА

1. ЛЕКСИКОН СТРАНИХ РЕЧИ И ИЗРАЗА; Милан Вујаклија; треће допуњено издање, Београд, 1980.

2. ПАСТИРСТВО,ТРАДИЦИЈЕ И САВРЕМЕНОСТ КА СТОГОДИШЊИЦИ УПОКОЈЕЊА СВ.ЈОВАНА КРОНШТАНСКОГ; Патријарх Московски Алексеј II , говор на отварању конференције, преузето са http://www.pravmir.ru /article_3457.html
 3. ПРАВОСЛАВЉЕ И МИСИЈА; Архиепископ Анастасије (Јанулатос), преузето са http://www.manastir-lepavina.org/arhiva/novosti/index.php/weblog/print/arhiepiskop_anas
 4. ПРАВОСЛАВЉЕ , бр.923. Незаобилазни део свакодневног програма Црква и медији , Мирјана Николић; преузето са <http://pravoslavljje.spc.rs/broj/923/tekst/>
 5. УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ; начела устава, преузето са : http://www.parlament.gov.rs/content/lat/akta/ustav/ustav_1.asp
 6. ПРАВОСЛАВЉЕ бр.962; Црква и медији; Епископ Јегарски Порфирије; ; преузето са <http://pravoslavljje.spc.rs/broj/962/tekst/crkva-i-mediji/>
 7. УСТАВ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ ; друго издање Светог Архијерејског Синода ; Београд 1957, преузето са <http://www.scribd.com/doc/2871398/->
 8. ПРОБЛЕМИ САВРЕМЕНОГ ИНТЕРНЕТА;Ана Данилова; преузето са <http://www.manastir-lepavina.org/arhiva/novosti/index.php/>
 9. ХРИШЋАНИ У СВЕТУ; Љ. Стојановић,Београд 2006
 10. ОСНОВИ СОЦИЈАЛНЕ КОНЦЕПЦИЈЕ РУСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ ; Јубиларно заседање Архијерејског Сабора Руске Православне Цркве; Москва, 13-16. август 2000; Нови Сад 2007
 11. СЛУЖЕБНИК; Литургија Светог Василија Великог; молитва приношења, Светог Архијерејског Синода, Београд 1998.
- [1] Милан Вујаклија; Лексикон страних речи и израза, стр. 572
- [2] Достојевски Ф.М. Браћа Карамазови
- [3] Патријарх Московски Алексеј II , говор на отварању конференције " Пастирство, традиције и савременост ка стогодишњици упокојења Светог Јована Кронштанског, преузето са http://www.pravmir.ru /article_3457.html
- [4] Архиепископ Анастасије (Јанулатос) ; Православље и мисија , преузето са http://www.manastir-lepavina.org/arhiva/novosti/index.php/weblog/print/arhiepiskop_anas
- [5] Литургија Светог Василија Великог; молитва приношења.
- [6] Свети Максим Исповедник , 1. глава трећег стослова о љубави, , преузето са www.pravoslavljje.org.yu/ pravoslavljje i informacione tehnologije , Oliver Subotić

[7] Мирјана Николић; Незаобилазни део свакодневног програма Црква и медији , преузето са <http://pravoslavlje.spc.rs/broj/923/tekst/>

[8] Исто

[9] Поводом састанка председника државе са представницима традиционалних хришћанских цркава у Србији, председник Тадић је изјавио да "црква треба да се пита о свим важним друштвеним питањима". На сајту БЕ92 , после објављене вести могли су се и прочитати коментари посетилаца овог сајта који се нису устручавали коментарисати овај састанак , питајући се да ли је нешто тако данас у Србији могуће? Односе СПЦ и државе Србије називају Талибанском формулом итд. Преузето са http://www.b92.net/info/komentari.php?nav_id=164058

[10] Устав Републике Србије; начела устава, преузето са : http://www.parlament.gov.rs/content/lat/akta/ustav/ustav_1.asp

[11] Епископ Јегарски Порфирије; Црква и медији, предавање поводом прославе 900. броја "Православља" ; преузето са <http://pravoslavlje.spc.rs/broj/962/tekst/crkva-i-mediji/>

[12] Устав Српске Православне Цркве ; друго издање Светог Архијерејског Синода ; Београд 1957, преузето са <http://www.scribd.com/doc/2871398/->

[13] Исто дело

[14] Исто дело

[15] Исто дело

[16] Епископ Јегарски Порфирије; Црква и медији, предавање поводом прославе 900. броја "Православља" ; преузето са <http://pravoslavlje.spc.rs/broj/962/tekst/crkva-i-mediji/>

[17] Оливер Суботић; Православље и информационе технологије; преузето са <http://pravoslavlje.spc.rs/broj/971/tekst/pravoslavlje-i-informacione-tehnologije/>

[18] Патријарх Московски Алексеј II , говор на отварању конференције " Пастирство, традиције и савременост ка стогодишњици упокојења Светог Јована Кронштанског, преузето са http://www.pravmir.ru /article_3457.html

[19] Оливер Суботић; Православље и информационе технологије; преузето са <http://pravoslavlje.spc.rs/broj/971/tekst/pravoslavlje-i-informacione-tehnologije/>

[20] Ана Данилова; Проблеми савременог интернета; преузето са <http://www.manastir-lepavina.org/arhiva/novosti/index.php/>

[21] Љ. Стојановић; Хришћани у свету, Београд 2006, 262.

[22] Ана Данилова, наведено дело; преузето са <http://www.manastir-lepavina.org/arhiva/novosti/index.php/>

[23] Основи социјалне концепције Руске Православне Цркве; Јубиларно заседање Архијерејског Сабора Руске Православне Цркве; Москва, 13-16. август 2000; Нови Сад 2007

[24] Исто дело, 203

[25] Новонастала дешавања у епархији Рашко-призренској, довела су до отварања сајтова који паралелно са званичним сајтом СПЦ издају саопштења и уносе немир у народ.

[26] Архиепископ Анастасије (Јанулатос) ; Православље и мисија , преузето са http://www.manastir-lepavina.org/arhiva/novosti/index.php/weblog/print/arhiepiskop_anas

[27] Символ вере

[28] Литургија Светог Василија Великог; молитва приношења.